

ἐρασταὶ καὶ ὑποψήφιοι γαμβροὶ, ὁ Ἀφεντούλης, ὁ Χρηστομάνος καὶ δὲν ξέρω ποῖος ἄλλος, αἱ δὲ μωραὶ παρθένοι ἡ Θεολογία, ἡ Ἑρμηνευτικὴ, ἡ Μοριολογία, ἡ Μεγδετεκαίλογια, ἀνακηρύσσονται Μεγάλαι Κυραὶ μὲ ὅλας τὰς τιμὰς, τὸν πλοῦτον, τοὺς νομίμους συζύγους καὶ τοὺς νομίμους ἐραστάς.

Καὶ διὰ τὰ καταλάβετε τὴν μωρίαν των, σκεφθῆτε ὅτι κηρύσσουν τὴν Ἑλλάδα ὅλην χρεωκοπημένην ἐπιστημονικῶς, ἐνῶ ὑπάρχει ὁ κ. Χελδράιχ, ἐπιστημονικῶς τιμήσας τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἰδρυτὴς σχεδὸν τῆς ἐλληνικῆς χλωρίδος.

Ὑπάρχουν, λέγουσι, ὑπόνοιαι περὶ αὐτοῦ καταχρήσεων ἐν τῇ Φυσικοῖστορικῇ Μουσεῖῳ.

Ἀλλὰ μήπως ἐξηκριβώθησαν αἱ ὑπόνοιαι αὐταί; Διατί ἀφίνετε ἕνα ἐπιστήμονα τόσον καιρὸν ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ὑπονοίων, ὡς νὰ ἦτο Βελέντζας; Καταδικάζατέ τον ἢ ἀθωώσατέ τον.

Καὶ ἐπὶ τέλους ποία σχέσις μεταξὺ καταχρήσεων καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀξίας; Ἄν κατεχράσθη, ἄς εἶναι καλὰ τὸ κλασικόν σας ἔδαφος, ὅπερ καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοὺς κάμνει ἥρωας κλεφτουριάς. Ἄν κατεχράσθη, ἐπιβάλετε εἰς αὐτὸν ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ χρησιμοποιήσατέ τον ὡς Καθηγητὴν τῆς Βοτανικῆς, καὶ μὴν ἀφίνετε τὸν κ. Ἀφεντούλην νὰ κἀνῃ θραῦσιν μὲ τὴν μαγικὴν του μαγκούρα εἰς ὅλα, ποίησιν, ἱατρικὴν, κριτικὴν, βοτανικὴν, μεταφραστικὴν, διαγωνιστικὴν, φαρμακολογίαν, καὶ μὴν ἀφίνετε τὸν κ. Χρηστομάνον νὰ ἐξασκῇ εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τοῦ Πανεπιστημίου τὸν ἀγριὸν ἐγωϊσμόν του, διότι θὰ σὰς εἴπωμεν ὅλους καὶ εἰς σὰς, κύριε Πρύτανι, ὅτι εἴσθε ἀξιοὶ νὰ σὰς ἐπιβλέπῃ ἕνας Παπαμιχαλόποτος ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Δημοτικά. Τί διασκέδασιν θὰ ἔκαμνεν ὁ κόσμος, ἂν πάντοτε ἐδημοσιεύοντο τὰ πρακτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Ἐχομεν ἐκεῖ μέσα τόσους φωστῆρας, τῶν ὁποίων τὸ φῶς χάνεται διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκλογεῖς των.

Ἐν τῇ περὶ θεάτρου συζητῆσει διέλαμψεν τόσος ἀγαθοπολισμός, ὥστε ἂν ἐδέχετο τὸ Συμβούλιον στενογράφων μας, τὸ *Μὴ Χάνεσαι* θὰ ἐπληρεῖτο λαμπρᾶς ὕλης, διὰ μόνης τῆς δημοσιεύσεως τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν.

Τί σὰς λέγει φερ' εἰπεῖν ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ἰδέα τοῦ μέλους Διονυσίου Ζαχαρίου ὅτι ἐκεῖνο τὸ σχέδιον πρέπει νὰ προτιμηθῇ, ὅποιο κατεδαφίζει ὀλιγώτεραις πέτραις ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ θεάτρου!

Τί σὰς λέγει ἡ ἄλλη μεγαλοφυΐα τοῦ μέλους Μίνως, (τοῦ καὶ εἰδικοῦ ἐκ τοῦ ὀνόματός του δικαστοῦ) ὅτι ἐκ τῶν δύο σχεδίων κἀνὲν δὲν πρέπει νὰ προτιμηθῇ, διότι τοῦ ἐνὸς προτιμωμένου, θὰ παραπονεθῇ ὁ ἄλλος· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο νὰ μᾶς συντάξῃ σχέδιον, ὅτε δὲν θὰ παραπονεθῇ ὁ ἄλλος!!!!

Τί σὰς λέγει ὁ συγκινητικὸς ὄρκος τοῦ κ. Δ. Βρυζάκη πρὸς τὸν Θεοφιλᾶ: Ἀμὰν, γιὰ τὴ ψυχὴ τῶν πεθαμένων σου, πέ μὲς ἂν εἶναι ἀξίον τῶν Ἀθηνῶν τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γιρᾶρ, καὶ τί σὰς λέγει ἀκόμη ἡ δραματικὴ ἀπάντησις τοῦ κ. Θεοφιλᾶ: «Ἐν ὀνόματι τῆς τρισυποστάτου θεότητος, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου σὰς διαβεβαιούμεν Ἡμεῖς Θεοφιλᾶς μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων ὅτι ναι, εἶναι ἀξίον!!

Ἐ, μὰ αὐτὰ εἶναι μαργαρίται, τοὺς ὁποίους κἀνὲν ἄλλο συμβούλιον τοῦ κόσμου δὲν μοιράζει τόσο ἀφειδῶς εἰς τοὺς συνδημότης του. Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ σὰς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 358)

Ἐν διαπεραστικὸν βλέμμα ἔρριψεν ὁ Παντοδύναμος πρὸς τὸν υἱόν του.

— Μάλιστα, οὐδεὶς!! ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ πιστεύῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰ θαύματα· ἂν καὶ φύσει τείνει πρὸς αὐτὰ, ἐνόσω ὁ νοῦς του εἶνε μικρότερος ἀπὸ τὸ κρανίον του. Ἐσεῖς πιστεύετε εἰς θαύματα; τί ἄλλο δὲ εἶνε ὁ ἀνθρώπος εἰμὴ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν μὲς πεπλασμένος; ὅσον δὲ ἀφορᾷ ἐμὲ ἀποκλειστικῶς, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐχὶ ὀλίγον συνέτεινα εἰς τὴν γεννηθεῖσαν δυσπιστίαν τῶν ἀνθρώπων· διότι δὲν ἐξεφράσθην σαφῶς· ὁμίλουν ἀφηρημένως· διότι ἐνῶ τοῖς ἔλεγα ὅτι εἰμαι υἱὸς σας, ἔλεγα συνάμα ὅτι εἰμαι καὶ ὁ ἕδιος ἑαυτοῦ σας· ὁμίλουν δηλαδὴ ὅπως ὁ Σωσίας εἰς τὸν

Ἀμφιτρώωνα τοῦ Μολιέρου. Φαντασθῆτε π. χ. ἐκεῖ κάτω εἰς ἀνθρώπος νὰ λέγῃ ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος, καὶ ὅτι εἶνε ἐξαδελφός τοῦ ἑαυτοῦ του, συγχρόνως δὲ καὶ γαμβρὸς ἑαυτοῦ· τί θὰ εἰποῦν ὅσοι τὸν ἀκούουν;

Ἐπειτα ὅταν οἱ παμπόνηροι Ἑβραῖοι γελῶντες δι' ὅλα αὐτὰ, μὲ ἠρώτησαν ἂν εἶμαι υἱὸς σου, ἐγὼ δὲν τοὺς εἶπα ναι, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ τὸ λέγουν· διότι νὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, μὲ ἔλειψε τὸ θάρρος ὅταν ἐσυλλογιζόμην τί εἶδους θάνατος μὲ περιμένει. Ἐντεῦθεν ἡ δυσπιστία, ἐννοεῖται, ὑπερῆυξεν· σύγχυσις δὲ φοβερά ἐπεκράτησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ σύγχυσις αὕτη ἔγεινεν αἰτία, ὥστε ἄλλοι μὲν οὐδόλως νὰ μᾶς πιστεύουν, ἄλλοι δὲ νὰ δίδωσι διαφόρους ἐρμηνείας περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεώς μας· ἐντεῦθεν σύγκρουσις αἱματηρὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· τὰ πάθη, τὰ μίσση, ἔλαβον μεγάλως διαστάσεις· οἱ πονηροὶ μᾶς μετεχειρίζοντο ὡς ὄργανον πρὸς ἐκτέλεσιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν διὰ πάντων τῶν μέσων· οἱ ἔχοντες τὸν κοινὸν νοῦν καὶ πολὺ περισσότερον οἱ μεγάλοι νύες ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ μᾶς ἐννοήσουν, ὡς παρεστήσαμεν ἑαυτοὺς, καὶ κατέληγον διὰ τῆς μελέτης καὶ τῶν ἐρευνῶν εἰς ὅλως διάφορα συμπεράσματα, καὶ ἐν πρώτοις εἰς τὴν ἀρνήσιν ἡμῶν· ἐντεῦθεν πάλιν σύγκρουσις τῆς τάξεως αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ἀθῶων φανατικῶν ἢ μετὰ τῶν ἐν συνεδίῃσει καπήλων τῆς θρησκείας. Ἡ μὴ εὐκρινὴς ἐπίσης ἐκφρασίς μου περὶ τῆς φύ-

συγχαίρομεν, ὦ ψυχαγωγὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου!

Ἑλλανοδίκαι ἢ ἀρχιτέκτονες; Κριτικοὶ ἢ ποιηταί; Διὰ πάντα ἄλλον πλὴν Ῥωμοῦ ἢ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο; Διὰ τοὺς Ῥωμοὺς καὶ τὰ δύο. Τὸ ἐνστικτον τῆς ἀπληστίας παντοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς κλεφτουριᾶς παντοῦ! Ἀφοῦ ὁ Κορέσσιος ἐπικρίνας εὐφυέστατα τὸ ἀνοστηνάλατον Ἐπίγραμμα τοῦ κ. Σεμιτέλου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος, κατήντησε νὰ γίνη γελοιωδέστερος τοῦ Σεμιτέλου, προτείνας δικὰ του τραγελαφικὰ καὶ ὄζοντα μπραντίου ἐπιγράμματα. Ἔτσι καὶ οἱ Ἑλλανοδίκαι τῶν Σχεδιαγραμμάτων ἐπιδοκιμάζουν μὲν τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ζιρὰρ, ἀλλὰ τοῦ προτείνουν μερικὰς τροποποιήσεις, τὰς ὁποίας δυστυχῶς μανθάνομεν ὅτι ἀπεδέξατο καὶ ὁ τελευταῖος. Καὶ ἂν μὲν πρόκειται περὶ ὕλικῶν ἀλλοιώσεων, σ' τὸ διάβολο! Ἀφοῦ ἔτυχον ὅλοι νὰ εἶναι μηχανικοὶ καὶ κἀνείς εἰς τὴν σημασίαν τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς λέξεως ἀρχιτέκτων, δὲν πειράζει ἂν ἔκαμαν καμμίαν μηχανικὴν παρατήρησιν. Ἀλλὰ νὰ θέλουν ν' ἀλλάξουν καὶ τὸν ρυθμὸν, νὰ τὸν θέλουν νὰ γίνη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόσοψιν, ἑλληνικόν, μὲ ὅλους τοὺς ρυθμοὺς τῆς γῆς, προτιμωτέρα θὰ ἦτο ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλήμονος νὰ κάμουν περιοδεῖαν τὰ σχέδια διὰ μέσου Παρισίων, Βερολίνου καὶ Ῥώμης, ἐπαιτοῦντα κρίσιν καὶ κριτάς. Αὐτὴ ὅμως ἡ πατριωτικὴ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ βλαμᾶκια ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς παράστασιν τοῦ Κουρέως τῆς Σιβιλίας, ὅτε ἀρχομένης τῆς μαγῶδου Εἰσαγωγῆς τοῦ Ῥοσσίνι, ἐφώναζον:

— Ἑλληνικό! Ἑλληνικό!

Ἡ κατακαυμένη γενεὰ τῶν πυρπολητῶν δὲν ἤξευρε

ἦταν ἔμπαινε μέσ' τὴ φωτιὰ ὅτι εἰς ἀπόγονός της ποτε, ὁ κ. Ν. Π. Παρίσης, ἱατρός, ἀφοῦ θὰ ἐστέλλετο εἰς Παρισίους μὲ χρήματα ἴσως ἀγωνιστῶν, ἐπιστρέφων θὰ τοῖς ἀπεδείκνυσεν μὲ λατινικὴν γλῶσσαν ὅτι δὲν ἤξευρον τί ἔκαμαν.

Ἐκκληροδότησαν αὐτοῖς μόνον οἰκίας ἐρήμους καὶ τὸ ἀλμυρὸν στοιχεῖον, ἐλπίζοντες ὅτι μόνον διὰ τῶν νῶν ἡδύναντο εὐτυχῇ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς πολίτας αὐτῆς νὰ καθιστῶσιν. *Τέμπορα μουντάντουρ, ἔτ' ὅς μουντάντουρ ἢ ἱλλίς.* Καυμένοι Ὑδραῖοι μὲ τ' ἀρβαντικά σας!

Ποῦ νὰ ἐμάντευον ὅτι τώρα γινόμεθα εὐτυχεῖς καὶ μὲ τὰ κληροδοτήματα τοῦ Κρήτσκη καὶ τοὺς ὕμνους μᾶς πρὸς τὸν κ. Ἐπαμεινώνδα Κριεζῆν, Βουλευτὴν Ὑδρας, καὶ ὅσους ἄλλους βουλευτὰς ἐβγαλε καὶ θὰ βγάλῃ ἡ μεγαλόνησος!

ΝΑ ΜΗΝ ΕΛΘΗΤΕ

Γιὰ δῆτε πόσον ἄγρια καὶ βιαστικὴ πλακώνει! Καὶ σὰν μακρὺς κροκόδειλος στὸν οὐρανὸ προβαίνει— Σὲ δρὸ μεριῆς μερίζεται, ποῦ κάθε μιὰ θεριώνει, Καὶ ἀπειλεῖ νὰ συγκρουσθῇ ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη. Καὶ ξέρετ' ὅταν σύννεφα ἐπάνω συγκρουσθοῦνε ἀστροπελέκια μοναχὰ σ' ἐμᾶς ἐδῶ πετοῦνε.

σεῶς μᾶς ἔκαμεν ὥστε πλῆθος λαῶν νὰ μὴ μᾶς πιστεύσῃ, ἀλλὰ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ ἐπιτηδεῶν ἀνδρῶν εἰς ἄλλα δόγματα περὶ θεοτητος· καὶ ἐπειδὴ πᾶν αἴσθημα θρησκευτικὸν συνεπάγεται εἰς τὰ πλῆθη ἀναγκαιῶς τὸν φανατισμὸν, εὐκόλως ἐννοεῖ τις τοὺς λόγους τῆς συγκρούσεως τῶν λαῶν, χάριν τῆς θρησκείας· ὥστε πιστεύω νὰ ὁμολογήσῃ, Πάτερ μου, ὅτι ὄχι μόνον καλὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἐφέραμεν, ἀλλὰ τούναντίον φοβεράν βλάβην. Ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ μείνῃ σὺν τῷ χρόνῳ πιστὸς εἰς ἡμᾶς. Πρὸς τίνα λοιπὸν σκοπὸν παρενέβημεν ὑπερφυσικῶς; Πῶς νὰ μὴ μὲ τύπτῃ ἡ συνειδήσις διὰ τὰ γενόμενα;

Ὁ Πανοδύναμος εἶχεν ἤδη ἐρεθισθῇ ἀρκούντως, διότι ἐνόει ὅτι δὲν εἶχεν οὐδὲν ἐπιχείρημα νὰ ἀντιτάξῃ· εἶνε μοιραῖον εἰς πάντα ἰσχυρὸν νὰ καταφυγῇ εἰς τὸ αὐθαίρετον καὶ τὸν θυμὸν, ὅταν δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὰς πράξεις του· δὲν διέφυγε τὸν νόμον τοῦτον ὁ Πολυέλαιος, διὸ καὶ εἶπε μετ' ὀργῆς:

— Ἐπὶ τέλους μὲ εἶνε ἀδιάφορον· ὅστις θέλει ἄς μὲ πιστεύῃ, ἀλλὰ δόξα ἡμῖν ἔχομεν τὸν Ἀδην καὶ ἐκεῖ ἐλπίζω εἰς τὸ ἐξῆς οἱ ἄπιστοι νὰ γείνουν ἀμέσως πιστοί, καὶ ψητοὶ ἀκόμη.

Πρὸς στιγμὴν διεκόπη ἡ συζήτησις· ἀλλ' ὁ Μονογενὴς ἐν τῇ ἀπαίρῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ ἀγάπῃ πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶνε δίκαιον, ἤθελε νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ πείσῃ ἅπαξ διὰ παντός τὸν Ὑψιστον ὅτι οὐδεμίαν τι-

μωρίαν πρέπει νὰ ὑφίστανται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι τὸ δίκαιον δὲν εἶνε ὅπως τὸ ἐννοεῖ· διὸ ἐξηκολούθησε τὴν συζήτησιν εἰπὼν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ὑπεύθυνος τῶν πράξεων καὶ τῶν ἰδεῶν του· διότι ὅ,τι σκέπτεται καὶ φρονεῖ καὶ πράττει, προέρχεται ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ φρονῇ καὶ νὰ πράττῃ ἄλλως· ἀφοῦ σχηματίσῃ τις πεποιθήσεις περὶ τῶν πραγμάτων καὶ ἐπομένως ρυθμίσῃ τὰς πράξεις του κατὰ τὰς πεποιθήσεις ταύτας, πῶς θέλετε νὰ πράττῃ καὶ νὰ φρονῇ τὰ ἐναντία; τί πταίει εἰς ἄνθρωπος, ἐὰν εὐρέθῃ ἅμα τῇ γεννήσει του εἰς μέσον, ἐντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἀπέκτησε τοιαύτας ἢ τοιαύτας ιδέας καὶ αἰσθήματα καὶ ἐμύρφωσε τοιοῦτον χαρακτήρα; Εἰς Μωαμεθανός, Ἑβραῖος ἢ Ἰνδὸς εἶνε δυνατόν νὰ γείνουν μόνον τῶν χριστιανῶν ἢ ὅμοιοι μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς ὡς διὰ μαγείας; βεβαίως ὄχι· καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι, ὅταν φθάσῃ εἰς ὥριμον ἡλικίαν καὶ ἐπομένως δύναται νὰ σκεφθῇ κατὰ τὰς δυνάμεις του, λαμβάνει γνῶσιν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἡθῶν τοῦ χριστιανοῦ ἢ ἄλλου τινός, νομίζετε ὅτι δύναται νὰ μεταβάλλῃ ἄρδην τὸ ἐγὼ του, τὸ ὅποῖον ἀπέκτησεν ἀπὸ ἐτῶν ἐντὸς ἀτμοσφαιράς ὅπως ἰδίᾳ; ἐν ἀπλοῦν βλέμμα εἰς τὴν πραγματικότητα ἐὰν ῥίψῃτε, θὰ πεισθῇτε ἀμέσως περὶ τούτου· οἱ ψυχολογικοὶ αὐτοὶ νόμοι εἶνε γνωστοὶ καὶ εἰς τὸν ἀπλούστατον τῶν θνητῶν. Τὸ ἀδύνατον γίνεται πλέον καταφανέστατον, ἐὰν προσπαθῇ τις νὰ μεταβάλλῃ ἓνα ἄνθρωπον διὰ τῆς πλέον συγκεχυμένης τῶν πίστειων. Τότε μόνον ἡ θρη-